

Jeg kan da godt se, at § 12, stk. 2, er meget detaljeret, nogle vil sige bureaukratisk, og at hvis man vil undgå at møde sin gældsopkræver, skal man bare sørge for ikke at være på sin adresse mellem kl. 8 og kl. 21 – altså undtagen på lørdage og søndage; da kan man godt tillade sig at være der hele tiden – for så kan man aldrig blive udsat for en sådan personlig henvendelse, men jeg mener nu nok, at det er en overfortolkning, og jeg tror ikke, at selv en professionel skyldner ville kunne leve op til disse tidsmæssige krav, for så skulle de jo have en dækadresse og sørge for at være dér eller noget i den retning.

Så med disse bemærkninger kan vi fra Det Radikale Venstres side støtte lovforslaget, og jeg tror, at vi i Retsudvalget ganske hurtigt kan få behandlet de spørgsmål, som har været rejst her.

Tom Behnke (FP):

Lovforslaget går som nævnt ud på at give autorisation til inkassovirksomheder, først og fremmest med henblik på at få godkendt det, inkassovirksomhederne laver – altså at se dem lidt an, inden de får lov til at udøve deres virksomhed – men i lige så høj grad for at kunne fratage dem deres autorisation, hvis de ikke kan finde ud af at overholde spillereglerne.

Det er jo et middel, som er kendt fra en række andre områder og fra anden lovgivning, og den slags ordninger er derfor ikke ukendte for Folketinget.

Men spørgsmålet er, om det er nødvendigt at indføre en sådan autorisationsordning for inkassovirksomheder, for allerede i dag lægger såvel retsplejeloven som straffeloven nogle klare retningslinjer for, hvordan man skal optræde over for hinanden her i samfundet, og det gælder også for inkassovirksomheders optræden over for skyldnere. Så reglerne findes sådan set allerede.

Derfor er det efter Fremskridtspartiets opfattelse ganske tvivlsomt, om dette lovforslag er nødvendigt, om det er nødvendigt at få endnu en lov oven i de mange tusinde love, vi allerede har her i landet.

Men hvis der *skal* laves en lov på dette område, hvis der *skal* laves en særlig lov om autorisation af inkassovirksomheder, så er det min opfattelse, at ministerens lovforslag er et godt forslag, at forslaget er godt udformet med hensyn til opstilling af nogle klare regler for, hvordan en sådan virksomhed skal foregå, og at

autorisationsordningen og de kriterier, man har opstillet for en autorisation, ser rimelige ud.

Jeg må til gengæld også sige, at med hensyn til reglerne for, hvordan inkassovirksomhederne skal henvende sig til skyldnerne, synes jeg, ministeren har ramt ved siden af. Dér er forslaget nok for snævert, dér er det nok for begrænset, hvilke muligheder inkassovirksomhederne får, for skyldnerne skal ikke behandles med fløjlshandsker.

Omvendt skal skyldnernes retssikkerhed selvfølgelig også varetages. Men jeg må sige, at når man kigger samlet på ministerens forslag, har ministeren efter Fremskridtspartiets opfattelse taget mere hensyn til skyldnerne, end det er hensigtsmæssigt at gøre.

Tilbage er der kun én indsigelse fra Fremskridtspartiet til det konkrete forslag, og det er til forslaget § 28, som giver politiet mulighed for at foretage ransagning uden nogen form for kendelse eller samtykke fra den, man ønsker at ransage hos, for det er selvfølgelig ikke rimeligt. Hvis politiet skal se inkassovirksomhederne i kortene – og det kan godt være, at det er nødvendigt – skal de almindelige regler for ransagning være opfyldt, hvis det står til Fremskridtspartiet.

Vi ved jo, at der allerede i dag er langt over 100 områder i lovgivningen, hvor spillereglerne er sådan, at offentlige myndigheder kan trampe ind på en hvilken som helst virksomhed, uden at de behøver at have skyggen af mistanke om, at der foregår noget ulovligt, og uden at de skal have noget samtykke fra den, de ransager hos, eller have en dommer til at godkende det, de gør, og det er ikke rimeligt, at offentlige myndigheder på den måde blot kan vade ind, som det passer dem, hvor de har lyst til det. De almindelige regler for ransagning skal efter Fremskridtspartiets opfattelse være opfyldt.

Så ved jeg godt, at ministeren kan komme med den indsigelse, at de almindelige betingelser er noget med, at strafferammerne skal være af et vist omfang, for at man overhovedet kan foretage en ransagning. O.k., så lad os se bort fra de strafferammer; men at de øvrige kriterier, der handler om, at der skal være en begrundet mistanke om, at der foregår noget ulovligt, og at man skal have samtykke fra den, man ransager hos, eller en kendelse fra en dommer, må være det minimum af retsbeskyttelse, der skal være til stede.

Samlet set er Fremskridtspartiet altså positivt indstillet over for lovforslaget, og vi ser frem til